

HERTELENDY EDINA

AZ IDENTIFIKÁCIÓ ARCAI

Ez a meglehetősen tág és igen szerteágazó téma minden transzcendens törekvés vonatkozásában is kulcskérdésként merül fel. Kivel vagy mivel azonosítom önmagam? Srí Ramana Maharsi is a „ki vagyok én?” kérdésére összpontosította tanításának lényegét, és az ebben való elmélyülés mentén mutatta meg azt az irányt, ami által minden relatív és hamis identifikáció leválasztható. A guru jelenlétének ereje és az az útmutatás, amit Maharsi adott, együtt tudta megteremteni az arra érett keresőben a felismerést, ami a legszorosabban összefüggött Önmaga mibenlétével és azonosságával. Az *anātma-vāda* tanítása szintén egy ilyen műveletnek megfelelő gyakorlatot helyezett előtérbe, feltételezve a törekvőben azon benső nyitás és mélyebb azonosulás lehetőségét, ami által a relatívumok világa és az ezekkel kapcsolatos identifikáció felülmúlható.

A transzcendens törekvés fundamentuma is abban a felismerésben merül fel, hogy átélem, miszerint több vagyok, hogy többnek kell lennem mindannál, ami szerint a világban, vagy az emberi létezői vonatkozásaimban vannak azonosulásaim; hogy a körülöttem és a számomra is megnyilvánuló sorsok és végzetek, az adódó tanulmányok és elméletek nem tudnak elégséges okkal szolgálni ahhoz, amik akár a születésem vagy a létezésem problémáját meg tudnák oldani.

A legelső tehát az abszolútum, az eloldottság, a mélyebb és magasabb függetlenség, a szabadság princípiumának, önazonosságának felismerése és ön-tudatkénti átélése. Minden következetesen végigvitt Istenkeresésnek is ide kell elérkeznie. Ez az irány és az ebben való azonosulás az, aminek kapuit soha nem zárhatja be, aki nem akar valamely kontingenciájának a

körében megrekedni. A hangsúlyt erre kell helyezni. Olyannyira, hogy minden aszkézis alapját is ennek kell képeznie. Ebből valamit feladni vagy elveszíteni annyi, mint mindent elveszíteni. Amit magyarázni kell, amiről meg akarnak győzni, amit el lehet olvasni, vagy meg lehet tanulni, az nem ez. Semmit nem lehet tudni és semmit nem lehet ismerni e nélkül, minden súlytalan és bizonytalan, és semmi sem igaz, ha nem vagyok jelen végtelen és önmagamat is felülmúló önazonosságom szerint.

Az identifikáció kérdését, jóllehet már a preegzisztenciára nyúlik vissza, a született potencialitásként bizonyos tekintetben megnyilvánítja a születésével. Azok a hordozók, amelyekkel a földi születésig felvette az azonosulást, azokkal együtt, amelyeket az élete során vesz fel, lényének erői és alkotói lesznek. Az öntudat stelláris analógiája azonban arra utal, hogy az égi fénypont, az eredet és kezdet mag-állapota valóban saját öntudatom fénye, ön-azonosságom centrális reprezentációjának a szimbóluma.

De mi a helyzet a hordozókkal? Mi a helyzet azzal az önammal, amiként feltételekhez kötöttem magamat, és amely feltételek azután túl is nőttek „rajtam”, és én egy részüknek – már nem tudom, miért és hogyan – be is hódoltam. És itt hordozónak minősül minden, amit az inkarnálódás folyamatában magamra vettem mint alany, amibe mintegy beburkolódtam mint *Ātmā*, vagyis minden, ami az emberi inkarnációm létesülésének feltétele. Hordozóim ilyen módon a kozmosz isteni világai, a *gandharvák* és *demiurgosok*, majd azok is, amelyeket végül megtagadtam és száműztem magamból, a démoni és sötét hatalmak. És hordozóm végül a test, ez a halandó és halhatatlan, amibe összesűrűsödött és megkövült mindaz, ami az emberi végzetem, és az is, ami az ebből való szabadulásom útjához vezet.

Identifikáltam tehát magam mindezekkel, de azután minderre már nem vezetett vissza az emlékezet; néha bepillanó sorsok ismerős arcai támasztanak belőlük rokon lelkeket; szavak, hangok, érintések, illatok, ízek vagy tekintetek, amelyek ezekkel valamilyen közös húrt megpendítenek. Ezért is rohan oda minden figyelem, ha egy közös hang feléled, mert amivel egykor én azonos voltam, most az életéhez engem követel. Így ébred fel a vágy abból a hatalomból, ami valamikor belőlem született, és így is hamvad el végül, mert ha felemészttet, el is veszíti éltető forrását.

Az embert egy ideig megvédi a föld. Megvédi a kéreg, ami korlátozza a rázúduló hatalmakat, ami egyben el is feledteti vele mindazt, ahonnan származik; vagy mindez szintén kéreggé lesz, vastag és áthatolhatatlan merev kővé fagy azáltal, hogy úgy gondol magára, mint aki a földről született. Reményekkel és rettegéssel bátyázza körül önmagát, berendez magának egy világot, akár bele is illeszti istenét, hogy védje, hogy védje a kérget, amit a halál már menthetetlenül és könnyedén tör szét.

De mennyire védi vajon a föld azt, aki hiszi, hogy az is belőle született? Vagy gyakrabban teszi próbára azáltal, hogy időnként megnyitja kapuit? Ezek a kapuk azok, amik ha nyitva állnak, megengedik a benső hatalomátvételt. A mágus az, aki a kapukat is teremti, azt, ami innen, és ami azon is túl van, akiben több van, mint a mindenben együtt, mert egyedül a mágus az, aki kimondhatja: „vagyok”.

Csak akkor győzhetek, ha a játékot mindig újra tudom játszani, ha mindig újra indulok, és újra visszaérkezem. Aztán ha ezen is túl azt játszom, hogy nem is kell játszanom.

Nincs itt szó reinkarnációról vagy efféléről. Aki abban reménykedik, hogy majd újra testesül, az a föld foglya, ez kétségtelen. Aki tud földet teremteni, miért kellene annak

kapaszkodni a földbe. Az ember szédül, az ember bizonytalan, az ember nem tudja még, hogy hogyan tud túlélni; de az ember az, akit önmagamból látok, akinek látom és teremtem a lehetőségeit és korlátait. Én vagyok az ember, de én több vagyok, mint az ember.

Mágusként magamat varázsoltam el, magamat varázsoltam emberré és világgá. De mint a Tamás-akták Gyöngyhimnuszának királyfia, amikor felöltöttem magamra a világ ruháját, és elfogadtam az ételeiket, elfelejtettem küldetésemet. A küldetésem pedig az az akaratom, ami összeköt. Az az akarat, amiben egyszerre látom az innen és a túl világát. Az, amiben megértem és tudom, hogy minden, ami van, beteljesíti önmagát azáltal, hogy én vagyok, aki életre keltem. Ez az akarat pedig nem lehet más, mint az ébredés akarata.

Egyéb szent misszióról nem is igazán lehet beszélni, csak arról, amiben a világot saját forrásának fényével önmagamban egyesítem. Értelmezhetetlen így a térítés erőltetése, hiszen ami a megtérülés vagy visszatérülés eredménye lenne, az nem lehet egyéb, mint a lehető legszabadabb és legmélyebb benső identifikációm. Mindaz pedig, ami ennek útjában áll, az, amit téves önazonosításom következtében emeltem magam elé.

Megfelelően rögzített benső irányultságomnak ugyanis mindenkor elégséges okként kell fennállania ahhoz, hogy a különböző létesülési területeken lekötött erőimet fel tudjam ismerni és meg tudjam ragadni. Mindez mégis végtelen akadályokat rejt, mert maga a folyamat valamennyi olyan ponton megtörik, amely pontok a létesülés állapotaiban azonosulásokra találtak, mivel ezáltal létesültek. A létesültek világa emiatt az azonosulások zsákutcáinak világa, amely azonosulások másfelől erőhordozók. Az erőhordozók viszont messze nem szerepelnek egyenértékűen. A létesülés folytonos áramlásában

és örvénylésében én vagyok a mozgatott, a mozdulatlan és a mozgó. Hogy mi szerint változom, távolodom önmagamtól vagy közelítek önmagamhoz, az határozza meg az erőhordozók relatív rangsorát.

Ha egy emberre tekintek, egyszerre látom önmagam, aki lehetek, és azt is, aki nem én vagyok. Emberek hordozzák a mennyei és pokolbéli világokat. Az én feladatom, hogy olyan relációkat teremtsék, amelyek leginkább önmagam lényegi azonosságát ébresztik fel. Nem azért, mert narcisztikusan csak saját hangomat akarom hallani; hogy a kollektív színpadon mi a szerepem, az másodlagos. Ha a létezésemet tökéletesen uralom, bármiképp tűnök is elő, általam a végtelen lehetőségei nyílnak meg. Másfelől pedig, ha akadályokat támasztok, ezek a végtelenbe tartó feladatok tekintetében jelennek meg. Így van ez, ha ezen uralom irányában élek, és összezavarodnak az előjelek, ha az identifikációk valamely lezáruló köre kezd dominációra törni bennem. Ha valamely rangot ajánlanak az emberek világában, azt akár elfogadom, akár elutasítom, abban dől el a sorsom, hogy a ranggal járó erőt mennyire birtoklom. Lemondani is többféleképpen tudok. Egyfelől ha nem akarok méltatlan előnyöket, ami feltehetően torzítaná a helyzetem, másfelől ha korlátozna a szerepem, és mivel ennél mélyebben akarom a szabadságot, a lehetséges identifikáció kötelmeit elvetem.

Ellenben ha erre van predesztinációm, a kötelmeket szabadon akár be is teljesíthetem. Ha uralom a rangot és az erőt, a játékot többféleképpen is eljátszhatom, és el is kell tudnom játszani. Jobb mindent azonnal korrigálni, visszalépve, távolságot teremtve a létezőktől újra rátekinteni, mint rossz érzésekkel, függésben, tehetetlenül sodródni vagy ebben sorsot látni. A sötétiséggel kollaborálni annyi, hogy amit teszek, nem

én teszem. Mindeközben elmulasztom, amit tennem kellene, elmulasztom a lehetőséget, elmulasztom az egyetlen, majd az utolsó esélyemet, elveszítek minden erőt, majd azután megvalósul a rémálom, hogy én nem én vagyok.

A születés rangja is az erő uralmi identifikációjából és az ezzel azonos preegzisztenciális akaratból következik. A szellemi identifikáció az arisztokratikus generatív erők körébe tartozik. Azért született valaki valamikor arisztokratának, mert szellemi dominanciát tudott bensőleg képviselni. Az a fény járta át, és ilyen istenek voltak jelen lényének hátterében. Ezt jelentette a vérség. A vér hordozó. A test szubsztanciáját képviseli, de ez a szubsztancia hordozója mindazon entitásoknak is, amelyek sokkal szubtilisabb azonosulások következtében generálódtak a szülött lényében.

A sötét lelkület, mindazok a tettek, amelyek ennek a jegyében állanak, szintén nyomot hagynak a lény szubsztanciális állapotában és a lélek és szellem magasabb szintjein, abban például, amit aurának neveznek, és mindez visszahat akár a fizikai külső megjelenésre is. Minden azonosulás, legyen az múlt- vagy jelenbéli, a tudati háttér potencialitásait képezi.

Mindebből az is következik, hogy aki sajátjaként ismeri fel a metafizikai tradicionális doktrínák tanításait, önmagában olyan hordozókkal is kell rendelkeznie, amelyek körében mint saját tudati erőinek a körében ezt fenntartani képes. Általában itt feltételezhető a preegzisztenciális identifikáció ezekkel, viszont még emellett is elengedhetetlen, hogy az élet folyamán a törekvések, a tapasztalatok, a mélyebb interakciók, az emberi relációk ezt folyamatosan konfirmálják. Vannak dekadens típusok, akiknél a preegzisztenciában, a születésben még megjelenik a kitüntetettség, ami a magas rangú családi származásban megnyilvánul, de az akarat tudatossága, ami ide vezette

az inkarnációt, már elhalványul, és ezért nem él át különösebb motivációt abban az irányban, hogy spirituális tekintetben keressen, vagy efelé erőfeszítéseket tegyen.

Nincs tehát két vagy több valóság, amikbe be kellene lépni, hanem benső potencialításokról beszélhetünk, amiket birtokba kell venni. Az identifikáció centrális erőtere az, aminek ha magasabb az intenzitása bennem, akkor a mélységek és magasságok tekintetében is képes vagyok intenzíven jelen lenni, ezzel szemben, ha gyenge az önátélésem, akkor a pozitív erőket is dominánsan más hordozza az átélésemben.

Tegyük egy rövid kitekintést most afele is, ami a megtagadott, a sötét oldal jelenlétét és identifikációját érinti. A beszegülő akarat a satanicitás. De hogy is jön mindez létre? Az emberi inkarnáció hátterében szimbolizálja ezt az eredendő bűn vagy a bűnbeesés. A mi szempontunkból ez egy olyan identifikáció elhívését és létrejöttét jelenti, ami a potenciális hatalmak leválasztott, megtagadott forrásából fakad. Márpedig ha azt feltételezzük, és a tapasztalat ezt bőven alá is támasztja, hogy a létesülés világában szerepet játszik egy ellenregulációs erő, akkor azt is feltételeznünk kell, hogy az inkarnálódás magasabb síkjain több szinten lép be a megtagadás aktuusa is. Azonban ahhoz, hogy a szolipszizmus végső valósága valóban mint végső valóság tárulhasson fel, azt kell feltételeznünk, hogy még a megtagadás és az ellentétes akarat mélyén is lennie kell egy olyan megmozdító erőnek, ami magasabbról indokolja meg e fennálló folyamatok létét, ami magasabb és mélyebb identifikációban gyökerezik. Hogy jóllehet ez az emberi szinten teljes rombolást jelenthet, az én sorsom mindennek függvényében mégis abban dől el, mennyire állok minden emberi világot érintő sorstragédia felett, vagyis mennyire tudom magam ezen is túl identifikálni. Ez pedig annak függvénye, mennyire vagyok

képes megismeréssel és uralmi erőimet megvalósítva birtokolni saját létemet. Ott és amennyiben erre nem vagyok képes, az ellenreguláló erők és az ezt mozgató aktív akarat okkult lényesszerűségei, illetve emberi ágensekhez kapcsolódó entitásai démoni hatalomátvételt gyakorolnak a világom felett, akár egy olyan bevetülő illuzórius átélés mellett, hogy mindezt én csinálom.

Felmerülhet itt egy olyan, egyébként szintén ősi probléma, aminek a kérdését nem árt tisztázni, hogy ha maga a tagadás szelleme és az ezzel azonos akarat is a legvégső abszolútumból fakadó önmagamból származott,¹ miért ne lehetne ezen akarat mentén is visszajutni a forráshoz? (Ez magának a sátánnak a felvetése is.) A válasz rendkívül egyszerű is lehet, mégpedig annyiban, hogy amennyiben szembeszegülő akaratról van szó, ami bennem érvényesül, ezt annak árán teszi, hogy megfoszt saját szabad akaratomtól, megfoszt a szabadságomtól, és megfoszt minden szabad potencialitásomtól, még akkor is, ha mindenközben azt az illúziót hiteti is el velem, hogy mindennek egy beláthatatlanul magas távlati célja van.

A megkülönböztetés alapja nem lehet pusztán elméleti: ahhoz, hogy egy áramlatot önmagam vonatkozásában értékelni tudjak, önmagamként kell jelen lennem benne, és önmagamként magamban. Ehhez mindenekelőtt egy aktív lépést kell a tárgy irányába tennem, egy akaratlagosan megnyilvánított azonosulást felvenni. Fokozott intenzitással adni és venni minden önazonos interakciót, és háttérbe szorítani az idegen irányú elemeket.

¹ A dualitást megelőző egységállapotból, ami ezt követően az uralom ezen szintjének elvesztésével fényre és sötétségre vált szét az átélőben, és megjelent a heteron, a más, a kettősség vagy sokaság, ami itt a satanicitás vagy a szembeszegülő akarat gyökere.

Reflektálnom kell ugyanakkor magamra, és ebben az önreflexiómban tisztázni a helyzetet. Reflektálni, azaz a tükrözöttet megvizsgálni. Az ismeretlen elemeit körbejárni. Gondolkozással végigkísérni az ismeretlenből felmerülő gondolatokat. Érzéssel végigkísérni a felmerülő érzéseket. Újra tisztázni a benső tiszta diszpozíciót, és összevetni a felmerülő tendenciákat ezzel is. És még számtalan módon az összes tapasztalatot megvizsgálhatom, megfigyelhetem a hangulatokat vagy az érzeteket, az álmokat vagy az emlékeket. Így azt az erőt, amiről megállapítom, hogy nem én vagyok, újra megtagadom, eltávolítom és kiküszöbölöm a szorosan vett tudati teremből, preparálva ismét a legcentrálisabb identifikációm. Ezt jelenti a tagadás tagadása, fokozatos kiiktatása annak az illegitim akaratnak, ami által önmagam önmagam ellen dolgozom.

A következőkben nézzünk meg a nemek vonatkozásában felmerülő identifikációt érintő néhány kérdést. A végső lényeg megragadásának tekintetében itt egységes benső irányt kell tételeznünk, máskülönben a reintegráció lehetőségéről nem lehetne beszélni. A tekintetben azonban, hogy nőként vagy férfiként keresi valaki önmaga lehetőségeit, és próbálja reintegrálni elveszett erőit, már vannak különbségek. Önmagam mint önmagam nemek felett állok, de önmagam a létesülés irányába megnyilvánítva már férfiként vagy nőként tapasztalom. Ilyen értelemben reintegrációm is, az erre vonatkozó intuícióim is, a megteendő lépéseim is azon lét- és tudatállapot körében élem át, amibe született nemem szerint identifikáltam önmagam. Nyilvánvalóan a nemi bipolaritás is preegzisztenciális szinten dől el, itt is a preegzisztenciális akaratnak megfelelően, és ez az akarát itt is olyan kulcsa az ezzel kapcsolatos teendőknek, ami által a metafizikum felé egységesülő erők a nemek egységét is jelentik. A szexus és a

szexualitásban megnyilvánuló erők egyrészt felvetik a transzcendens perspektívákat, másrészt generálják azokat a lét és tudatállapotokat, amelyek azután a *saṃsārai* identifikációknak adnak teret. László András említette előadásában, hogy az *instinctus sexualis* a *voluntas redunificationalis*nak (az újraegyesítés akaratának) az alászállásából keletkezett. Mondhatjuk úgy is, ugyanaz az erő nyilvánul meg, viszont ami uralomban az androgunitás centrumában átélt önátélést jelent, az uralatlanul megnyilvánítja a még birtokba nem vett hatalmi potencialitásokat, felkavarva azokat az örvénylő, támaszt és rögzülést kereső vagy romboló és megsemmisítő hatalmakat, amelyeknek a szenvedélyében alászálló lény bizonyos részben tehetetlenül enged utat.

Az emberi sorsvonalat befolyásoló motivációs tényezők között, úgy is mint vágy és úgy is mint akarat, a nemi egységre és a szerelmi beteljesedésre való törekvés az egyik legfőbb helyen áll. Ezen vonatkozásban a karmikus kötelékek jelentős determinációs azonosulásokat jelentenek. Az akarat vonatkozásában például a szexuális aszkézisre² való képesség, a lemondás a szexus kiéléséről a szellemi aszkétikus sík megvalósításának előfeltétele. A hűség a szellemi principialitáshoz szintén az akarat integráltságának függvénye.

Ami a nemek vonatkozásában kifejtett doktrínákat illeti, azok a paradigmák, amelyek a tradicionális társadalmakat szabályozták, megalapozott szellemi háttérrel rendelkeztek. Itt minden esetben a férfi principialitás centrális szerepe (*solaritas*) és jelentősége emeltetett ki, és megjelent a szellemi dominancia privilegizáltsága is a tekintetben (*virilitas*), ami a nő birtoklásá-

² Az aszkézis másfelől gyakorlást is jelent, ami a kiélés spirituális erőit támogatja, és a lemondást a *saṃsārai* kötődések irányában gyakorolja.

hoz való jogot illeti. Az ilyen értelemben megjelenő tradicionális törvényeknek, úgy mint a férfi poligámia elfogadása, vagy a női poliandria elutasítása, olyan szimbolikus megalapozottsága volt, amely a szellemi megvalósítás perspektíváiban gyökerezett.

A jelenkori helyzet, ha úgy tetszik, e tekintetben a lehető legkaotikusabb és legtragikusabb képet mutatja. Úgy tűnik, az összezavarás és összezavarodottság már nemcsak a földi életben, hanem már sok esetben a születés előtti síkon bekövetkezik. (Evola: a harmadik nem.) Nyilván minden földi-emberi kaotizáltságnak is kihatása van a magasabb erők irányába. Az identifikációt megzavaró erők ezen a téren tehát több fronton támadnak, és közös bennük az, hogy mindegyik a tudati-önátélésbeli alászállítás irányát célozza meg azáltal, hogy olyan démoni elementaritásoknak enged teret, amelyek végképp megakadályozzák a szellemi nyitást és integrációt. Alantas és animális, emberhez méltatlan állapotokat szülnek, terjesztenek el széles körben, ami a legmegalázóbb bilincsekbe veri azt, aki ezeknek a (bűv)körében részt vesz (homoszexuális propaganda, alacsony rasszúakkal való keveredés).

A reintegráció, a szexusban rejlő magas lehetőségek megvalósítása, amelyek doktrinálisan a tantrák tanításaiban is kifejeződtek, nyilván csak egy olyan akarat függvényeként jelenhet meg, ami egy eleve kiemelt iniciatikus sík sajátja. Az egyesítő akarat tehát a felülről alászálló és a felfelé húzó akarat; viszont az emberi világban megjelenő léttagozatok már jelentős megmásulással hordozzák a szintjükre leszállt erőket. A két nem közötti különbség testi fenomenológiáját olyan, ezt meghaladó szinteken is fennálló különbözőségek hatják át, amelyek a saját kozmosz egészében őrzik a differenciálódás nyomait. Mindezen belül van még a saját személy és az egyéni inkarnáció összes specifikuma is. Ennek megfelelően tehát minden férfi és minden

nő szülöttként is egy-egy külön világ, de azt lehet mondani, hogy minden androgün is, amely egy bizonyos férfi és egy bizonyos nő egyesüléséből lesz, megismételhetetlenül egyetlen lény.³ Ennek megfelelően nincs két egyforma reláció férfi és nő között, és nincs két egyforma szerelem.

Mindezen túl hangsúlyozni kell, hogy a szellemi felemelkedés a szexus és a szerelmi átélések vonatkozásában nem szokott megtörténni, és ez abban a megközelítésben, ahogy ezt általában keresi és kiéli az ember, egyáltalán nem meglepő. A mai ember, még ha nem is terhelt a kor legsúlyosabb deviációival, még ha az ideái és az érdeklődése tekintetében szellemi irányultságú is, ezen a téren különösen sérülékeny. Mindez abból következik, hogy az akarat, ami a nemek egységének létrehozója az összes lehetséges létrendi síkon, ami az emberi tudat hátterében megjelenik, már egy megmászult és a célját mélyen elfelejtett erő formájában talál azonosulást a lélek emócióinak különböző területein, ami aztán annak rendje és módja szerint kötelékeket, bizonytalanságokkal átszőtt fájdalmas, szentimentális vagy mániás függéseket teremt. Ami azt illeti, ezeket a torzulásaikat a párok ráadásul gyakran egymásra vetítve élik át, ez pedig különösképpen kezelhetlenné teszi a helyzetet. Most azzal nem foglalkozunk, hogy bizonyos kompromisszumok mellett milyen komfortzónában hajlandóak egymással emberek együtt élni, mert itt nem ez a kérdés merült fel, nyilván ennek is megvan a még esetleg elviselhető és az elviselhetetlen szintje, hanem és elsősorban az érdekelhet bennünket, hogy mi lehet az az optimális lehetőség, amiben valaki legyőzheti azokat a benne felmerülő alászállító,

³ Ez az egység valamennyire érzékeltethető a férfi és a nő horoszkópjának egybevetésével, illetve közös képletével.

szembeszegülő és lezáró erőket, amelyek a szexualitás mentén felmerülnek, és meghaladhatja azokat a választásait, amelyek olyan vonzásokból fakadó identifikációiból következnek, amelyek végképp zsákutcába vinnék. Ezen a téren, bár ennek mint feladatnak mindkét nem számára feladatnak kell lennie, nemenként egészen különböző utak és megoldások lehetségesek. Itt is felmerül, hogy a férfinak teljesen férfinak, a nőnek pedig teljesen nőnek kell lennie. A szexualitásban megjelennek a korábbi tettek visszaható következményei és az ezeket hordozó erők, megjelenik a vér által hordozott lény összes tudatalatti és tudatfeletti identifikációja. Mindez mágikus akadály, ami a földhöz, a feltétlenségtől elválasztó elemekhez és a halandósághoz köt. Mindezzel szemben egy tudatos és aktív aszketikus hozzáállásra van szükség, felismerni mindezeknek a megkötő jellegét, feloldani ezeket, vagyis nem akarni tőlük semmit.

A test analógiában áll a materializált természet egészével. A test egyfelől rögzült, a matériában látható érzékekkel tapasztalható valóság, másfelől szellem, az individualitás princípiumának lekötött ereje is. Tehát abban az akaratban, ami a testre irányul, ami a szexusban az androgünre irányul, ki kell küszöbölni és el kell távolítani, vagyis fel kell oldani minden ettől elválasztó tényezőt. Ha nem az az akarat a motiváló (és általában nem csak az), ami a centrum szilárd és szellemi elvét is meg tudja teremteni – ez a férfi részéről, a nő részéről pedig az ezzel való azonosulás –, akkor az alsóbb terrénumok kerülnek fel, az elragadó erők, és ez a nő erőit sem tudja integrálni. (Ez a helyzet például egy lunarizált férfitípus esetén, ha olyan nővel teremt kapcsolatot, aki nagyobb volumenű erőket képvisel.) Továbbá a szexus világot teremt, a szexus átrendezi az egyéni strukturáltságot, és ebben a férfi az, aki ennek centrális

princípiumát nyújtja, aki az ebben szereplő erődominanciákat lényre által rendezi. Egy nő számára egy másik férfi nem a világában jelent egy másik szereplőt, hanem egy teljesen más világot jelent, és egy alacsony kvalitású férfi mellett egy nő szellemileg nem képes magas uralmi szilárdságot megvalósítani, akármilyen kiváló kvalitásai is lennének egyébként. Nota bene ez a helyzet leginkább az, ami a világ megrontója. Egy nő számára tehát mindenképpen feladat akkor, ha önmaga vonatkozásában magasabb intuíciója van, hogy legyőzze az olyan vonzalmait, amelyek e tekintetben alászállítják, hogy adott esetben elhagyja az olyan férfit, aki ezt szimbolizálja, és aki ilyen erőket generál benne. Ilyen értelemben egy nő nem lehet ostoba, birtokolnia kell magas értelmi erőket, és az irányulása tekintetében fel kell tudnia ismerni a helyzetét, és még ezen felül azt az akaratot, ami által egyedül képes az önidentifikációja irányában fenntartott principiális hűségét megőrizni.

Másfelől a nő azáltal lett nő, hogy az egységre irányuló akarata megtört. És itt a férfi akarata is megtört, mert az androgün egységét elveszítve vagy elengedve már nem csak önmagát akarta, hanem a nőt is, a nő által a létesülést és önnön alászállását is. És a férfi valóban a nőben veszett el, a nőben veszítette el önmagát, még hozzá azáltal, hogy elveszítette akaratának azt a teljességét, ami önnön felébredésére irányul. A nőben és a női létben lekötődött az az erő, annak az erőnek a maradványállapota, ami a szétszakadt állapot másik fele. Ezt szimbolizálja a női test és a szexus motiváló ereje.

A megtört akaratot és a szétszakított létet azonban már az emberi szinten álló férfi sem képes egyesíteni (a nő végképp nem). Ezt az akaratot csak onnan lehet megragadni, ahonnan még nem vált ketté, azzal a felismeréssel és tudással együtt, hogy aki végrehajtotta és folyamatosan végrehajtja ezt a mű-

veletet, milyen többletet, játéknak milyen magasabb szintű uralmi lehetőségét feltételezte és vetette fel ezzel.

A nemeket csak az tudja egyesíteni, aki azokat szétválasztotta, és aki e szétválasztás dinamikájában vissza is tudja hívni az erőit, vagyis az egyesítés akarata által uralja a szétválasztás aktusát.

A tudat egységének megtörése a nemek egységének megtörése is, viszont a szétválás után a férfiúi és női világgá lett állapotok a létesültek sokaságává hulltak szét. Kifelé tekintve a sokaság némely elemei különösképpen emlékeztetnek arra az akaratra, ami birtokolt akarat volt, és ezért ez, mint a birtoklás vágya, egymás felé hajtja a létezőket. Gyakran egyoldalúan és diszharmonikusan, ritkábban kölcsönösen. Itt is identifikációs felfokozódások, komplementaritások, amelyek a lények állapotaiban egymásra találhatnak, sok esetben elementáris fellobbanások, kiegyenlítődések, megnyugvások vagy éppen a kockázat és a szenvedélyerők sokrétű izgalmi állapotai. Kinek mi az, ami a saját hiányállapotából mint külvilági jelenség következik. Kifelé tekintve meglehet, hogy felvillan az egység illúziója, de sem a férfi, sem a nő nem képes az egyesítés akaratát rögzíteni ebben. Annál inkább átélhető azonban az, ami az elvesztéstől vagy az elveszéstől való félelem állapotaként ragadható meg. Ez a félelem azonban reális, alappal bíró félelem és szükségszerű végzet is egyúttal, mert a kifelé, a más felé tekintés mentén az erő, ami a formák sokféleségének létrehozója, ugyan egy áramlásban van, de ez az áramlás kifelé sodródóan, a szétesés, a megszűnés, a halál és a megsemmisülés felé erősödik. Az ember azonban soha nem tekint csak kifelé és csak a más felé. A megsemmisüléstől való félelem is folyton identifikációs rögzítéseket teremt, de ugyanakkor valamilyen mértékben a befelé, az önmaga felé keresést és a

stabilizálódás akaratát is működteti. Általánosságban ez szokta eredményezni a végig nem vitt folyamatok miatt a hamis rögzüléseket. „Én ilyen és ilyen vagyok”, „velem ezt nem lehet megcsinálni”, „nekem egy nő ne mondja azt, hogy...”, „soha nem tudnám egy férfinak megbocsájtani...”, és rengeteg hasonló klisé, amelyek azután vég nélkül teremődnek. Közhelelyekkel támogatják meg egymás és a maguk önértetét és önbizalmát, gyenge és nevetséges módon próbálva bizonyosságot keresni ott, ahol soha nem lehet bizonyosságra lelteni.

Az, hogy nem végigvitt egy „önmagára irányuló” folyamat, és ennek következtében az „önmagára irányuló” kifejezés is merőben illuzórius, főként abban ragadható meg, hogy az önképre mint a személyi megnyilvánulás tárgyára esik a hangsúly. Ennek is van érvénye, mert itt sem indifferens, hogy milyen továbblépési lehetőségek irányába lehet nyitni egy ilyen szintű identifikációs helyzetből, azonban ezen a szinten jelentős akadályt képeznek azok a megerősítés vonalán felmerülő benső reakciók, amelyek nagymértékben emocionalitáshoz kötöttek. Ilyenek a hiúság, az önérték megerősítésének vágya, a szeretetvágy, az ön-elfogadtatás vágya, vagy éppenséggel az, ami ezzel ellentétes, az értékvesztéstől, a szeretetlenségtől, az elutasítástól való félelem és idegenkedés élményei.

A konvencionális helyzetekben, a bevett párkapcsolati formákban szintén a stabilizálódás igénye rögzül. Az emberi világnak, az embernek mindezekre szüksége van, hogy ne folytonos katasztrófák és tragédiák között élje az életét, hogy ne omoljék össze a reménytelenségben.

Aki azonban nem veszi fel a kesztyűt, és nem dőbben rá arra a kérlelhetetlen valóságra, hogy egyedül áll saját sorsának tengelyében, nem ismeri fel, hogy semmi nem jöhet, nem történhet semmi, ami önmaga aktív felvállalása nélkül megment-

hetné, aki mástól vár és másra hárít mindent, az soha nem éri el önállóságának azt a fokát, amiben ön maga szabadsága egyben ön maga átélt felelőssége is lesz. Márpedig ha önmagamért felelek, önmagamnak tartozom őszinteséggel. Lehet ennek külső konfirmációja – és nem is baj, ha van ilyen, ez akár élesebbre is tudja állítani az önreflexiót, különösen, ha az illető egy magasabb intenzitást képvisel önmagam vonatkozásában számomra –, viszont az ítéletet önmagamra vonatkozóan én mondom ki.

Itt szokott bekapcsolódni az a félelem, ami egyben a szolipszizmustól való félelem is, hogy ki hordozza majd akkor a terheket. Nem csak a személyes, karmikus következmények terheit, hanem a teljes lét terhét.

Az emberi világ illuzóriusan lezáródó köreiből mindenre megvannak az ügyeletes felelősök, azonban itt az a probléma, hogy amellett, hogy nyújt is valamit, mindez megfoszt. Nem követhető egyértelműen számomra, hogyan és miért került oda minden, ahová került. Amikor az úgynevezett élet valamiféle kényelemtől vagy kellemes vonatkozású dologról biztosít, azt jó néven veszem, amikor pedig felforgatja mindezt, betegségekkel, tragédiákkal, vagy éppen csak kényelmetlenséggel, akkor pedig bosszankodom rajta. Mindebben azonban megadja azt az illúziót, hogy valamennyire osztozhatom másokkal. A kollektívummal való identifikációnak tehát van egy megkönynyebbülést jelentő szerepe, és vannak terhei is persze, mint a szükségszerűségként vállalt feladatok: család, munka, pénz és egyebek.

Kiváló lehetőség mindez a sötét és manipulatív szándékok számára. A legirracionalisabb abszurditásnak is képesek hitelt adni emberek, és a zászlójuk alatt felsorakozni, csak mert úgy érzik, hogy valami talán megóvjá őket, egy másik tábor pedig megteszi ugyanezt egy ellenkező előjel alatt. Félreértés ne

essék, itt nem az emberi világ értéktelenségét és teljes nihilizmusát szeretnénk hangsúlyozni, hanem egy olyan felvetés relációjában állítjuk mindezt, ami a transzcendentális létrendet érinti.

Visszatérve itt a terhek hordozásához. Amíg az abszolút szeparáció lépését nem tudta valaki teljes értékűen megtenni, vagyis nem tudott önmagával megtalálni egy olyan mélyebb identifikációt, amiben túl van a létezés összes állapotán, amíg nem mer kiállni mindazokkal a fenyegettetésekkel szemben, amelyekkel az alsóbb állapotok mint a legkülönbélebb ijedelmek rettentik el, amíg nem képes felvállalni mindent, amit saját léte vonatkozásában fel kell vállalnia, addig nem tud eljutni ahhoz a benső kontinuitásához sem, amiben önbizonyossággal tudna megszilárdulni saját benső eredendő ártatlansága, függetlensége és szabadsága, és amivel összhangban át tudná élni annak a célnak az irányában, ami az egyetemeség minden irányát élő jelenlétével fogja át, hogy „vagyok”.

Csak ezt követően derülhet ki az is legitim módon, hogy minden tehernek megvan a hordozója, az is, hogy mi lehet mindezen belül az én feladatom, hogy mi az a saját út vagy aktivitás, amiben ki tudom terjeszteni önmagam szellemi intenzitását önnön világomra. Az emberi világ hierarchiái is ebben a fényben tudnak újrendeződni, így tud feltárulni a dolgok értéke, értelme és jelentősége, így válhat lehetséggé a spirituális megismerés is, mert ezen benső öntapasztalás nélkül képtelenség a megkülönböztetés műveletét végrehajtani, ami nélkül nem lehet esszenciális egységről sem beszélni.

Sem a szolipszisztikus egyedüliség, sem a lét egyetlen alanyában való önmegragadás nem élhető át érvényesen azon benső szellemi valóság heroikus aktualizálása nélkül, ami-

ben önmagammal való azonosságomban túl vagyok minden emberin.

Voltaképpen ez a kezdete minden olyan akció lehetőségének is, aminek alapján felvethető például a balkéz útjának tantrikus *actitudója*. Amíg nem kellőképpen tisztázott teoretikusan, és nem jelenik meg az önátélésben a szolipszizmus szupraszolipszisztikus perspektívája, vagyis az, hogy úgy az összpontosítás, mint a kiterjesztés nem merülhet fel semmilyen más vonatkoztatás szerint, addig nincs a tudatosságnak sem olyan kristályosodási lehetősége, ami által felvehetné valaki a harcot a létesítő erők birtokba nem vett hatalmaival, vagy megteremthetné az alapját ennek a birtokbavételnek.

Mert ahol a megszokott pályák megtörnek, ahol minden külső és benső támasz összeomlik, ahol feltárul a mélységben rejlő veszély rettenete, ott nincs többé biztonság, és nincs többé segítség. Ott az útjelzők emlékeztethetnek, de amíg nincs, aki belépni mer önmagába, addig nincs út, nincs cél, és útonjáró sincs.

*Villámként hasít a haldokló szívébe
Feltépve a lét összes sebét,
Néma kiáltással tekint fel az égre:
A halandó meghal; – s a halhatatlan él...*